
ZPRAVODAJ NAŠE DĚDINA

Číslo 2/2009 • Vydává OÚ Jankovice • Cena 5 Kč

Vážení občané, milí čtenáři,

přiblížil se konec roku a s ním vždy přichází i další podzimní číslo našeho zpravodaje. Začíná čas adventu, doba klidu a rozjímání. Najděte si i Vy v této dnešní uspěchané době krátký čas na náš zpravodaj a zastavte se nad událostmi z historie i současnosti naší obce, které jsme pro Vás tentokrát připravili. Přejeme Vám příjemnou četbu.

Vlakem do Jankovic již 5 let

V říjnu jsme si připomněli 5. výročí otevření vlakové zastávky v naší obci. Bylo to 31. října 2004. Po 117 letech se tehdy konečně podařilo splnit snahu zastupitelstva obce a také dřívějšího MNV a všech občanů. Zastupitelstvo obce neodradila řada neúspěšných jednání a rozhodnutí a neustále vyvíjelo tlak na nadřízené orgány – úřady. Obec byla neustále v kontaktu s vedoucími pracovníky krajského úřadu a ČD.

Obrat nastal při jednáních v roce 2003 týkajících se rekonstrukce silnice Jankovice – Hlinsko pod Hostýnem a s tím související zajištění dopravní obslužnosti obce. KÚ Zlín a ČD začaly podporovat žádost zastupitelstva obce a po příslibu finančních prostředků nastaly přípravy na zahájení prací. Všem vedoucím pracovníkům, kteří se podíleli na realizaci zastávky zastupitelstvo obce ještě jednou děkuje a cení si přístupu zejména pana poslance Ludvíka Hovorky při zajišťování prostředků na úhradu nákladů. Všem může zastupitelstvo obce potvrdit, že vynaložené úsilí stálo za to, neboť zastávka v naší obci je velmi dobře využívána ke spokojenosti všech občanů a je již samozřejmostí, jako by zde byla odjakživa. Můžeme si jen přát, aby i nadále sloužila ke spokojenosti všech cestujících občanů a bylo jich stále víc.

*Jaroslav Kučera
v té době starosta obce*

Víceúčelové hřiště v novém

V srpnu 2009 začala rozsáhlá rekonstrukce víceúčelového hřiště. Za finanční podpory Zlínského kraje a obecního úřadu probíhala kompletní výměna povrchu hřiště a příprava na instalaci přenosných hokejových mantinelů. Nejprve však přišla na řadu oprava odvodňovacího příkopu, který byl vinou eroze půdy při silnějších deštích ve velmi špatném technickém stavu a vzhledem k hloubce zde hrozilo i vážné nebezpečí úrazu.

Poté již začaly práce na samotném povrchu kurtu.

V září bylo na hřišti odstraněno zahliněné podloží a vybudován nový drenážní systém. Následovalo osazení obrubníků hrany hřiště a kotevních patek pro hokejové mantinely a základových patek pro sloupky tenisové nebo volejbalové sítě. V říjnu byly navezeny podkladní vrstvy kameniva a škváry. V závěru byl položen antukový povrch a instalovány mantinely.

Obec získala na realizaci tohoto projektu pod názvem „Oprava venkovního hřiště“ dotaci od Zlínského kraje ve výši 500.000,- Kč.

Předmětem projektu byla oprava povrchu hřiště, která zahrnovala výměnu podloží, odvodnění plochy, pokládku nové antuky a pořízení mantinelového systému.

Celkové náklady činily 1.136.481,-Kč. Dokončené dílo jsme od dodavatele, kterým byla firma Funny sport, s.r.o. Zlín, převzali 27. října.

Bruslaři si mohou novou plochu i pevnost mantinelů vyzkoušet již nadcházející zimu. Na tenisty, volejbalisty či nohejbalisty bude připraveno zcela nové hřiště s novým vybavením na jaře příštího roku.

Miroslav Darebník

Jankovský entomolog

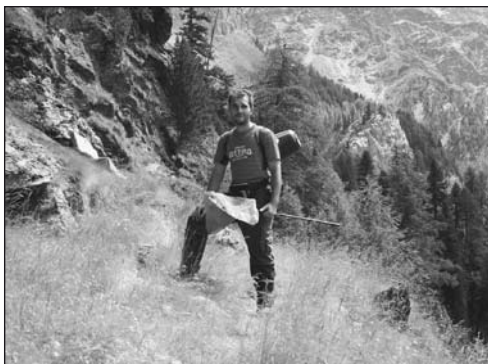
V našem životě se setkáváme s různými odvětvími lidských zájmů, která nás obohacují o nová poznání. Po pravdě řečeno, co jsem do té doby věděl o motýlech, než jsem o nich se zájmem pobesedoval s jankovjákem Jiřím Darebníkem (1979) bydlícím v domě č.p. 93. Od něj jsem se dozvěděl, že obdiv a zájem o tyto živočichy měl již od deseti let. V tomto věku s kamarádem Michalem Zapletalem často vyrážel z domova od své babičky Štěpánky Smilkové do přírody za světem motýlů. Dělo se tak pod pečlivým dozorem Michalovy tety MUDr. Zapletalové povětšinou z jara a o letních prázdninách.

„V okolí Jankovic jsme chytali motýly u Hrabiny, v okolí železničku a jinde,“ svěčil se Jirka Darebník. „Žádnou sítku na chytání motýlů jsem tehdy neměl, vystačil jsem si s igelitovými taškami. Na uskladnění uloveného exempláře jsem zpočátku použil krabice od pracího prášku s vyřezanými otvory. Dřevěné obaly přišly mnohem později. Teprve v roce 1993 jsem si koupil první profesionální krabice, do kterých jsem pak své úlovky ukládal. Našetřil jsem si na ně z příležitostných brigád a kapesného.“

S končícím dětstvím se moje a Michalovy zájmy rozešly. Částečně ho nahradil můj otec, který se mnou vyrážel na lovy nejen přes den, ale i v noci. To jsem už byl vybaven jednoduchými, podomácku sestrojenými lampami. Občas se stalo, že naše noční snažení vzbudilo rozruch mezi některými občany, kteří si blikání světýlek na louce neuměli vysvětlit.

Před vojnu jsem znal už 160 druhů motýlů českými názvy. K jejich zařazení mi tehdy hodně pomohly knihy Kapesní atlas našich motýlů, Naši denní motýli, Naši noční motýli, které jsem si postupně kupoval. S takovou literaturou jsem si vystačil do 18 let.

V mém dětství poletovalo na jankovském katastru daleko více druhů motýlů než dnes. Jeden z důvodů, proč tomu tak bylo, spočíval v ručním sečení luk. Z chráněných druhů motýlů se v blízkosti Jankovic dříve hojně vyskytoval otakárek fenýklový a otakárek ovocný, kteří jsou dnes chráněni. V našem okolí dnes žijí

V Alpách v roce 2007

batolec duhový, batolec červený a bělopásek topolový. Všechny tři druhy mají vazbu na topoly a vrby, ty jsou však první na řadě při mýcení“

Postupem času Jirka Darebník zdokonaloval své vybavení pro noční lov motýlů. To nutně vzbudilo další pozornost mnoha jankovských obyvatel. Hodně nápomocen mu při takovém nočním honění se za motýli byl Tonda Hrudík, který mu pomáhal se zapojením elektrického zdroje z místních kurtů.

Při svém náročném koníčku Jirka nikdy nezapomínal na své školní povinnosti jak na základní škole, tak později. Vyučil se truhlářem v Bystřici pod Hostýnem, maturitu získal na nábytkářském oboru v Přerově. Po vojně se oženil s pohlednou blondýnkou Monikou z Přerova a časem se do centra domácího dění dostala dcera Monika.

Nebyla to však jediná změna v životě snaživého mladíka. Původnímu zaměstnání truhláře dal v ale a stal se z něj nádražák s denními a nočními směnami. Pracoval nejdříve u posunu na otrokovickém nádraží, kde to dotáhl na vedoucího. Zajímal se také o místo výpravčího. Nakonec u něj převážilo rozhodnutí vydat se na dráhu strojvedoucího. Po nezbytných těžkých zkouškách z dopravních předpisů a technických otázek, zvládnutí náročného elektrotechnického a strojírenského školení a po zdravotních a odborných testech se z Jirky stal strojvedoucí. Nyní jezdí na trati Kojetín – Ostrava včetně přilehlých odboček s depem v Přerově.

Možnosti využít volné jízdenky na dráze Jirku zavedly do míst, kam by se jen tak nedostal. Po jižní Moravě se vydal na lov motýlů do Rumunska a Chorvatska, později vlastním automobilem zamířil do Španělska, italských Alp. Navštívil také Bělorusko, kde se pohyboval na pozvání univerzity v Minsku. Svého koníčka, který se časem proměnil ve vášeň, popoháněl také na Uralu poblíž kazachstánských hranic a jinde.

Přes poměrně mladý věk hovoří o jankovském Jirkovi Darebníkovi odborníci – entomologové s uznáním a v různých odborných pracích mu žáci a kolegové vyslovují poděkování za pomoc, kterou jim poskytli. Je autorem desítek zpráv a článků ze své činnosti. V obsáhlé knize Louky Bílých Karpat je mu stejně jako příteli Michalu Zapletalovi od autorů vysloveno poděkování za dlouholetou odbornou spolupráci a získání terénních dat, která pomohla vzniknout taky této vysoce ceněné publikaci. Jirka je zapojen také do mnoha výzkumných projektů. Dnes jeho sbírka motýlů představuje tisíce pečlivě doma uložených exemplářů. Ve svých třiceti letech při náročném povolání pronikl s koníčkem tam, odkud je z amatérismu jen krůček k profesionálním výšinám. Přejme mu, aby jich při skloubení povolání a rodinného života dosáhl.

JUDr. Jaroslav Pospíšil

ŽILI MEZI NÁMI

Jankovský tesař

K oblíbeným písničkám našeho mládí patřila i ta, v jejíž úvodu se zpívalo „...stavěli tesaři zedníkům lešení“. Jankovským tesařem byl Jan Pospíšil (1906), rodák z Prusinovic, za první republiky však již trvale usazený v Jankovicích. Na začátku 20. let se vyučil v Dřevohosticích tesařem a v roce 1930 vstoupil do svazku manželského s pohlednou Anežkou Foukalovou z Jankovic. Po různých podnájemnických „štacích“ v obci si manželé za rok po svatbě na obecním pozemku zvaném Hůrka postavili dům č.p. 81. Stavbu provedl zednický mistr Neradil z Prusinovic. Veškeré tesařské práce na domě si udělal Jan Pospíšil sám.

V manželství se před válkou narodily dcery Anežka a Vlasta, během ní syn Jan a po válce další dcera Jindra.

Jan Pospíšil byl podle pamětníků velmi dobrým tesařem, který v obci i mimo ni při stavbě domů odváděl vždy kvalitní tesařskou práci. Potvrzuje to i pan Antonín Ryška mladší: „Pana Jana Pospíšila, jak mi řekl můj otec, si lidé považovali jako dobrého a svědomitého řemeslníka. Tesařské práce prováděl i na našem domě a dalších v Jankovicích.“ Jeho fortelnost dosvědčuje i fakt, že Jan Pospíšil byl za první republiky zaměstnán na stavebním oddělení firmy Baťa ve Zlíně. Práci u této firmy si natolik považoval, že když jednou zaspal, raději se nechal do Zlína odvézt taxikem, než by směnu zmeškal.

Jan Pospíšil s manželkou Anežkou

Děti v obci ho rády pozorovaly při práci s tesařskou sekyrou a byly rády, když je nechal „brnknout“ do provázku předtím namočeného do červené barvy a tak naznačit, kudy se jeho mistrné tesání bude ubírat.

O děti, zvířectvo a zahrádku se starala paní Anežka, která také čas od času v obci divadelně ochotničila. Společně také obdělávali drobné polnosti. Jan Pospíšil měl nemalou zásluhu na přebudování domu č.p. 81 na patrový. Tesařinu měl rád, pracoval do pozdního věku. Když ho pak již ruce nechtěly poslouchat tak, jak by si to přál, a přihlásily se neduhy stáří, dobře se o něj starala jeho snacha Mařenka. Pokud mohl a nohy jej nesly, často se vydal na procházku po obci, postál krátce u té či oné chalupy a zavzpomínal, že se přičinil o její zbudování. Na věčnost se Jan Pospíšil odebral 20. dubna 1995 v nedožitých 89 letech. Jeho paní Anežka ho předešla 4. června 1984 v nedožitých 74 letech.

Vzpomínky na posledního mlynáře v Jankovicích

Jen ti starší občané si pamatují, že v Jankovicích, v místech, kde u říčky Rusavy dnes stojí bytovka, se kdysi nacházel mlýn. Jeho posledním soukromým majitelem byl pan Ladislav Hrubý narozený 16. dubna 1903 v obci Pitíně na Moravském Slovácku. Pan Hrubý jej koupil po předchozím požáru a znovu zprovoznil v roce 1934.

Při besedě s panem Ladislavem Hrubým ml., synem dnes již zemřelého posledního majitele mlýna, se především vzpomínalo na působení rodiny Hrubých v Jankovicích. „Otec měl čtyři sourozence, z nichž dva zemřeli na záškrt v útlém věku,“ vzpomíná pan Hrubý ml. „Obecnou a měšťanku otec vychodil ve své rodné obci Pitíně. Pak se vyučil mlynářem v Záhorovicích. V té době si také našel čas zacvičit si v pitínském Sokole a s místními ochotníky hrávat divadlo. Poměrně dobře ovládal šachy. V záhorovickém mlýně pracoval do vojny, kterou si odsloužil již jako voják

Ladislav Hrubý s manželkou Marií

československé armády v Lipníku nad Bečvou. Po vojně se na čas vrátil k práci ve mlýně. V roce 1926 spolu se čtrnácti kamarády z Pitína zkusil hledat štěstí jinde. Odjeli do USA, odkud po dvou měsících přesídlili do Kanady, kde se otec zajímal o práci ve mlýně. Po nějakém čase se vrátil zpět do USA, kde se v lesích státu Ontario v zimě živil dřevorubectvím a v létě pracoval na farmách. V roce 1929, kdy v USA začala hospodářská krize, se rozhodl na čas odjet do vlasti s úmyslem později se opět vrátit do Kanady. Jeho plány však zhatila hospodářská krize. Naštěstí si jako vyučený mlynář našel uplatnění ve velkomlýně v Litovli. Zde se natolik dobře uvedl, že po zkouškách získal tovaryšský list na provozování samostatné živnosti.“

Jejich děti Maruška a Laďa

Na svého působení v Litovli se pan Hrubý seznámil s pohlednou slečnou Marií Jurečkovou, absolventkou školy pro mladé dívky a hospodyňky. Mladý pár uzavřel sňatek v roce 1931 v Litovli. Zatímco mlynářova mladá paní se po svatbě věnovala převážně domácnosti, její manžel kromě práce začal uvažovat o koupi mlýna. Dříve než se poštětilo mlýn koupit, ocitla se v centru rodinného dění dcera Marie, narozená 6. ledna 1933 v Olomouci.

V čase vrcholící krize nebylo jednoduché dát dohromady větší částku peněz a zakoupit v Jankovicích mlýn, který v té době měl již nainstalovány Kaplanovu vodní turbínu nahrazující staré klasické vodní kolo. Po nastěhování do Jankovic začala se v životě rodiny psát další životní kapitola, tentokrát jankovská. Na ni vzpomíná pan Ladislav Hrubý ml.: „Z vyprávění otce vím, že po zprovoznění mlýna se zde mlelo nejen obilí na mouku, ale velká část činnosti připadla také na šrotování pro dobytek, strojové čištění obilí na setí a výrobu krup z ječmene a kaše z prosa na speciálním zařízení. V průběhu okupace byla podle otcových vzpomínek činnost mlýna silně omezena různými nařízeními.“

K vyprávění pana Hrubého je třeba dodat, že za mletí na černo nebo za jiné pochybení hrozil zvláště za úřadování Reinharda Heydricha trest smrti nebo přinejmenším koncentrák. Podle poválečné zprávy řídicího učitele Karla Stokláška, který organizoval ilegální zpravodajskou službu, byl s ním pan Hrubý za války v úzkém kontaktu.

Koncem války byl provoz mlýna zcela zastaven a po osvobození se obnovilo pouze šrotování. Turbína byla demontována a nahrazena silným elektromotorem. Po válce pan Hrubý několik let pracoval v různých profesích, protože provoz mlýna rodinu nemohl uživit. Byl zaměstnán také v cukrovaru Všetuly, kde mu práci zajišťoval jeho velký přítel Alois Křížek. Nevynechal ani jednu z řepných kampaní. Po válce se rodina rozrostla o syna Ladislava narozeného 21. srpna 1945. Počátkem let padesátých kromě jiného jezdil také do Chomýže k rodině Oldřicha Pecla, kde udržoval v chodu jejich mlýn, když byl pan Pecl zavřen za protikomunistickou činnost.

„Těžké břímě osudu na nás dopadlo, když po několikaletém léčení umírá 12. listopadu 1950 má matka. Pohřbena je na hřbitově v Holešově. Znáám ji spíše z fotografií, než z péče, kterou mi po narození věnovala.“

Kromě pana Aloise Křížka měl otec v Jankovicích dost přátel. Šlo o rodinu Navrátilovu z č. 2, se kterou jsme celoročně spolupracovali. Dále to byla rodina Zivalíkova a zejména kamarád otce Sláva.

Otec si také dobře rozuměl s rodinou Faldíkovou z Valchy, ale také Spáčilovou, Grygerovou, Hynka Dadi a Josefa a Františky Barotkových z Pohoršova. Musím však také říci, že se v Jankovicích našli lidé, kteří otce v lásce příliš neměli. Otec figuroval také v myslivecké společnosti, ale jako myslivec a lovec byl velmi špatný. Na honech, pokud vůbec vystřelil, tak pouze na jistotu. Zvěř tak měla vždy dost času utéct. To jsem mu jako malý kluk vždy vyčítal a chtěl jsem, aby střílel tak pohotově jako pan Antonín Ševčík, jeho dobrý kamarád a vrstevník. To poslední leč v hospodě byla již jiná věc. Otec si také rád zahrál taroky a jeho velkou zálibou byla hra na harmoniku a zpěv. Častokrátě putovala harmonika mezi mlýnem a hospodou, když se naskytl nějaký důvod – a ten byl často. Otec byl rovněž zván do rodin na různé oslavy, narozeniny, svátky apod. Vzpomínám, že křtiny u Barotků, když se narodila dcera Jana (nyní Kučerová), se protáhly dlouho do noci. Pamatuji si také, že krátce po válce stál otec i v čele obce.

Pokud jde o mé dětství prožité v Jankovicích, k mým kamarádům patřil Karel Navrátil, můj téměř sourozenec. V jeho rodině jsem pobýval nejčastěji. Jako mladý čtenář a příznivec zakázaného skautingu jsem hodně chvil strávil se Zdeňkem Křížkem ze Souhrad. Půjčovali jsme si navzájem knihy s junáckou tematikou, od Zdeňka Dohnálka zase celého Vinetua. K mým dalším kamarádům patřili také Franta a Josef Ševčíkovi, Laďa Křížků, Tonda Ryšků, Laďa Stiborků, Pepík Sedlaříků, Jožka Barotků, Bohuš Janálů, Josef Fuksů.

Na obecnou školu v Jankovicích mám ty nejlepší vzpomínky. Obraz pana řídícího Stokláška se mi často vybavuje při různých příležitostech. Do měšťanské školy v Holešově jsme odcházeli dobře připraveni po všech stránkách.

Moje sestra Marie po ukončení obchodní akademie v Kroměříži odjela do Prahy, kde žije doposud. Během práce ve Výzkumném ústavu strojírenství a ekonomie vystudovala vysokou školu ekonomickou a v roce 1970 získala titul inženýrky. Maruška zůstala svobodná, děti jí nahrazovali naši potomci Bohdana a Laďa.

V době mého dospívání se otec v roce 1957 stal členem nově založeného JZD v Jankovicích, kde pracoval až do své smrti v roce 1961. Pak jsem až do nástupu na vojnu žil sám s otcovou matkou, která se nastěhovala do Jankovic již v době, kdy maminka postonávala a byla více v nemocnici než doma.

Mým odchodem z Jankovic na vojnu do Uherského Hradiště v roce 1964 skončila jedna moje životní etapa.“

Po vojně se Ladislav Hrubý v roce 1968 oženil s Bohdankou Ottovou. Za svědka mu byl Alois Křížek, který se po smrti jeho matky stal poručníkem. Pak začal do života pana Hrubého stále více promlouvat kraj, zvyky a život v Polešovicích na moravském Slovácku. Zvykl si zde, a protože si z dětství do života odnesl dobré vychování, lidé ho tu měli rádi. Proto byl zdejším dlouholetým předsedou místního národního výboru. Na Jankovice však nezapomněl a čas od času sem zavítá.

Souhradský obchodník

Od konce třicátých až do let sedmdesátých mohli jankovští občané vše potřebné na obživu nakoupit v obchodě pana Aloise Hlinského v Souhradech. Do srdcí jankovjáků se pan Hlinský se svojí manželkou Anastázií zapsali jako poctiví, ochotní a shánliví obchodníci řídicí se heslem „Náš zákazník – náš pán“.

Ale pěkně po pořádku... Z manželství Antonie Hlinské, rodem z Chomýže, a jejího manžela Josefa Hlinského z č.p. 8, který zemřel v roce 1915, se narodili tři chlapci: Alois (1907), Vladislav (1909) a Josef (1911 - 1928). Všichni sourozenci udržovali po celý život ten nejtěsnější vztah, v němž pomoc a pochopení byly vždy příkladné.

Když Alois a Vladislav vychodili obecnou a měšťanskou školu, Alois se vyučil obchodníkem a Vladislav zamířil hledat štěstí k firmě Baťa do Zlína. Zde uspěl a po čase získal významné postavení. To umožnilo, aby nechal v Souhradech postavit dům č.p. 75. Zde si Alois za první republiky po absolvování vojenské služby zřídil malý obchůdek. Pak vstoupila do života Aloise náklonnost vrcholící sňatkem.

Alois Hlinský s rodinou

napravo od obytných prostorů a od něj na pravé straně byla výloha. Skleněné výplně dveří a výlohy doplňovala stahovací vlnitá kovová roleta. Uvnitř prodejny měl pan Hlinský nalevo místo pro chléb („štryclet“ a bochníky), naproti dveřím byl pult, který se dal zčásti otevřít. Regály na zboží stály u zdi za pultem a vpravo od něj. Pultu vévodila váha a pokladna.

Od okamžiku, kdy se pan Alois Hlinský postavil za pult svého nového obchodu, se vůči zákazníkům poctivě činil ještě více než dříve. Podle vzpomínek dcery Lidušky bylo běžné, že dával lidem zboží na dluh a zapisoval to do knížky. Někdy také na svou dobrotu doplatil. Když připomněl jednomu takovému jankovskému vdovci dluh jeho zemřelé manželky, dočkal se odpovědi: „Běž za nebožkou!“ A bylo po placení.

Prodejní doba nebyla přesně stanovena, prodávalo se od rána do večera. Pan Hlinský se nenechal vyrušit kupujícími jen v poledne, kdy obědval. To musela zákazníkovi obsloužit paní Hlinská. Pokud si kupující přál něco speciálního, neváhal pan Hlinský a zajel pro žádané na kole do Bystřice pod Hostýnem, Přerova, Holešova a jinam.

V době výstavby domku přišla v dubnu 1936 na svět dcera Jarmila. V červnu 1942 se rodina Hlinských rozrostla o Lidušku. V té době bratr pana Aloise Vladislav byl již mimo republiku a bojoval v jednotce naší zahraniční armády po boku dalších Čechoslováků a Angličanů v Africe a na dalších místech.

Postupem času v pracovních šlépějích svých rodičů pokračoval syn Vladimír, absolvent obchodní školy ve Zlíně. Nejprve vedl prodejnu v Prusinovicích, kam dojížděl na motorce, pak prodával v Jankovicích, jak na svém, tak v později postavené nové prodejně. Další dvě dcery k obchodu netihly

Alois s bratrem Vladislavem (vpravo)

– Liduška absolvovala chemickou průmyslovku a Jarmila po vyučení pracovala v ZPS v Gottwaldově a jinde.

Zvrat v živnosti manželů Hlinských znamenal rok 1948, kdy začalo znárodnování. Obchod převzala nejdříve Jednota Bystřice, pak Kroměříž, vedoucí byla paní Hlinská, její manžel pracoval jako zaměstnanec. V první polovině 60. let v důsledku zdravotních problémů odchází pan Alois Hlinský do důchodu. Následně vede obchod syn Vladimír, jehož velkým koníčkem byl chov holubů. Rodina Hlinských v Jankovicích požívala vždy té nejlepší pověsti. Pan Alois Hlinský zemřel 13. února 1969, jeho paní 2. listopadu 1995.

Syn Vladimír s manželkou pokračovali ve slépečích obchodnické rodiny nejprve na svém a pak více než 15 let v místní prodejně Jednoty

Riskantní krok

Na jaře roku 1944 bylo ještě hodně daleko do skončení války. Pokud se v tu dobu našli jednotlivci či skupinky rozhodnuté Němcům škodit, nemálo tím riskovali. Represivní složky gestapo a Sicherheitsdienst – SD se svými udavači, kterých jen ve zlínské služebně registrovali přes 200, byly stálým nebezpečím pro takové odvážlivce.

František Pecl

V Jankovicích mezi takové patřil pan řídicí učitel Karel Stoklásek, nadporučík v záloze. V druhé polovině června 1945 sepsal o odbojových aktivitách svých a dalších jankovických občanů zprávu, v níž mimo jiné stojí: „V roce 1944 přišel ke mně nadporučík letectva Pecl František. V rozmluvě o vojenské situaci, kterou jsme vedli, poukázal na to, zda bych také já jako voják a důstojník nedal se k dispozici pro chystaný odboj na Moravě. Přislíbil jsem jmenovanému, že se zapojím. (...) Úkolem mojí bylo získati veškeré zprávy o stavu, výzbroji, výstroji, zásobování a morálce zdejší posádky. Tento úkol jsem plně splnil.

Na bytě ve škole bydlel velitel posádky, poručík německé pěchoty A. Bonker, od něhož jsem získával veškeré potřebné údaje. Ostatní zprávy jsem doplňoval a ověřoval z řad poddůstojníků a prostých vojinů ubytovaných ve škole. (...) K doplnění zpráv o transportech vojenských vlaků jsem získal pana Aloise Tatýrka, v té době skladníka na dráze v Bystřici pod Hostýnem. Tento svědomitě podával mi zprávy a já je předával dále. Jako spojka k npor. Peclovi fungoval pan Ladislav Hrubý, desátník v záloze, povoláním mlynář. Zprávy předával spolehlivě a včas. V posledním týdnu války přibral jsem si mladého hochy jako spojku, p. Stružku z Jankovic, který ochotně úkolu se ujal a rozkazy vykonával. Veškeré zprávy byly dodávány pro parašutistickou skupinu Clay.“

Dále pan řídicí popisuje, jak 6. května 1945 v dopoledních hodinách svolal několik dní předtím sestavené úderné družstvo, označené na levém rameni viditelnou páskou – trikolórou, které se ome-

Ladislav Hrubý

„škůdce“ neobjevil. Protože jsem další rozkazy neobdržel a nastal toužebný klid, rozpustil jsem i strážní oddíl a věnoval se cele svému učitelskému povolání!“

Na postoje těch, kteří během okupace neváhali riskovat, nesmíme zapomínat. Tímto a následným příběhem Stanislava Zivalíka vzdáváme hold těm občanům obce, kteří jsou, ať chceme nebo nechceme, ať si to uvědomujeme nebo ne, vzorem a měřítkem činů našich i dalších generací.

Ve spárech gestapa

O tom, že německé bezpečnostní složky gestapo a Sicherheitsdienstu – SD byly ještě pár týdnů před koncem války pro odbojáře nemalou hrozbou, svědčí jejich akce na Žabárně, ležící mezi Fryštádkem a Horním Lapačem, v sobotu 31. března 1945 v odpoledních hodinách. Došlo při ní k přepadení vilky manželů Foukalových. Štáb partyzánů sem v domluvenou hodinu nedorazil, ukryvaly se zde však dvě sovětské parašutistky. Ty při zátahu Němců kladly německé přesile statečný odpor, když ale zjistily bezvýhodnost své situace, zastřelily se.

S následky přestřelky na Žabárně měl v konečných důsledcích co do činění také jankovský občan Stanislav Zivalík. Tento tenkrát 46letý svobodný mládenec, vysoký nezvyklých 194 cm a zdatný zemědělec, bydlel v č.p. 7. Byl zbožným vlastencem požívající v obci vážnosti. Po založení Jednoty orelské v Jankovicích v roce 1921 v ní zastával funkci jednatele.

Po vzpomínané akci gestapa a SD byl jedním z těch, kdo pomohli některým pronásledovaným a tím jim zachránili v posledních dnech okupace život. Jak k tomu došlo? Jakmile se zpráva o přepadení vilky roznesla po okolí, došlo mu, že se tak zřejmě stalo na základě zrady, která může mít svá pokračování. Proto zopatrněl a vyčkával, co přinesou následující hodiny.

Ve svém odhadu se Stanislav Zivalík nemýlil. Lavina zrady se dala do pohybu. Po zátahu na Žabárně se zlíští gestapáci rozjeli nejprve do Holešova zatknout poručíka Jana Rolka, velitele Tajné vojenské a civilní organizace, kterého Zivalík znal. Tomu se však podařilo přes neustálé bušení gestapáků na dveře dostat se přes stropní vikýř na střechu a po krkolomném sestupu na zem. Pak uprchl do Kostelce u Holešova, kde se skryl u nadporučíka L. Vaculíka.

Těžké chvíle pak nastaly pro Rolkovu ženu, která záměrně dlouho gestapákům neotvírala, aby její muž mohl uprchnout. Jakmile Němci zjistili, že Rolek doma není, neznala jejich zlost mezi. Nešťastnou ženu s dvěma dětmi zamkli a vydali se do Kroměříže zatknout dalšího odbojáře, štábního kapitána Miroslava Ondráka. Když se jim ani toho nepodařilo doma zadržet, rozjeli se zpět do Holešova, aby na zlínské gestapo přivezli alespoň Rolkovu manželku.

Mezitím však odbojáři zahájili akci na záchranu paní Rolkové a děti. Rolkovi odbojoví spolupra-

covníci F. Pecl a F. Dvorník je všechny vytáhli oknem a naložili i s kočárkem do nákladáku řízeného A. Mičunkem. Následně se vydali na riskantní cestu do Jankovic, kam šťastně dojeli. Zde uprchlíky bez rozpaků přijal a ukryl Stanislav Zivalík, který s organizací Jana Rolka dávno předtím spolupracoval. I když se válka blížila pomalu ke konci, pokud by někdo z jankovských občanů jejich úkryt vyrazil, zaplatili by to všichni zúcastnění životem. Naštěstí se tak nestalo, a když 2. května 1945 odjeli gestapáci před blížící se frontou ze Zlína přes Fryšták a Holešov do Čech, mohli si všichni zachráněni oddychnout.

Po válce Stanislav Zivalík nijak o své účasti v odbojovém hnutí a pomoci rodině Rolkové nehovořil. Nadále se poctivě věnoval zemědělským pracím a chovu koní. Při založení většinového JZD v roce 1951 se na krátký čas stal i jeho předsedou.

Seriál Žili mezi námi připravil JUDr. Jaroslav Pospíšil

O pohár starostky obce – turnaj mládeže

V sobotu 27. 6. odstartoval ráno na tenisovém hřišti turnaj mládeže. Účastnily se ho děti do 10 let, které byly všechny oceněny (sladkosti, nápoj a medaile). Přihlášených bylo 8 dětí. Pravidla byla upravená, ale částečně se podobala normálním. Hráči si zahráli čtyřhru na tři vítězné gamy.

Výsledky: na prvním místě byla dvojice A. Hendrychová a M. Stibora, na druhém místě se umístila dvojice M. Darebník a M. Olšák. Třetí místo vyhrála dvojice A. Kalabusová a K. Kubová a na bramborovém místě skončily Š. Mlčáková s T. Kutrovou. Všichni hráči byli výborní a šlo jim to skvěle.

Turnaje se také zúcastnily i dívky od 11-15 let, kterých bylo podstatně méně.

Jejich souboj byl napínavý. První set (6:3) vybojovala M. Hendrychová, další (7:5) vyhrála N. Olšáková, následoval tie-break, ve kterém vyhrála M. Hendrychová v poměru 7:5. Bylo to náročné a napínavé, ale zahrály jsme si dobře.

Chci poděkovat p. Hrbáčové za vynikající koláčky, prodej občerstvení zajišťoval p. Křišťůfek. Mezi sponzory byla obec Jankovice a firma Olšák, akci organizovala p. Darebníková a p. Olšáková. Ceny byly vyhlášeny společně s muži a ženami v neděli 5.7. 2009. Všem vítězům blahopřeji a věřím, že se příště si přijdou zahrát zase, protože víme, že není důležité vyhrát, ale zúcastnit se.

Marika Hendrychová

Michal Daněk obhájl loňské prvenství

Na konci června ožil kurt znovu boji tenisových nadšenců při příležitosti dalšího ročníku turnaje „O pohár starostky obce“. V letošním roce pořadatelé rozšířili akci o další kategorie a tak si mohli vyzkoušet atmosféru turnaje i děti od 6. let nebo ženy ve čtyřhrách. 23. ročník se zapsal do historie i několika rekordy. Celkem bylo odehráno za 9 dnů 97 utkání a turnaje se zúcastnilo 48 hráčů či hráček z Jankovic i širokého okolí v rámci celého Zlínského kraje.

V kategorii dětí do 10 let zvítězili M. Stibora a A. Hendrychová, ve dvouhře dívek získala prvenství M. Hendrychová, stejnou kategorii chlapců ovládl P. Nedbal.

Ve dvouhře žen vyhrála M. Olšáková a spolu s K. Havelkovou i v ženské čtyřhře.

Nejvíce obsazeny byly tradičně dvouhry a čtyřhry mužů. Mužskou čtyřhru s přehledem ovládla dvojice Z. Matela a P. Polák. Do finále dvouhry se probjoval Z. Matela a M. Daněk, který byl předtím na pokraji vyřazení již ve čtvrtfinále v souboji s domácím A. Hrudíkem.

Finálové utkání přineslo velmi vyrovnaný boj, ve kterém nakonec triumfoval stejně jako loni Michal Daněk z Holešova a připsal si tak třetí vítězství na místním turnaji.

Ze čtvrtfinálového utkání Hrudík - M. Daněk (sedící na vzdálenější polovině)

Podrobnosti o turnaji, historii tenisového klubu a bohatou fotogalerii najdete na stránkách:

<http://atps.converter.cz/>

Miroslav Darebník

Pořádná zábava na konec prázdnin

Letošního prázdninového loučení se namísto pravidelného pořadatele - obecního úřadu - ujal provozovatel Hospody U kolejí Jiří Křišťůfek a o zábavu bylo pro všechny věkové kategorie vskutku dobře postaráno. Celý program začal podvečerní dětskou diskotékou a soutěžemi. Po setmění už parket patřil dospělým, kteří závodili v zatloukání hřebíků nebo pití piva na čas.

Miroslav Darebník

Nad rodinným albem

Pro každého z nás má rodinné album zvláštní kouzlo a přitažlivost. Rádi po něm ve volné chvílce a hlavně za nekonečných podzimních a zimních večerů sáhne. Prohlížíme si často na vybledlých fotografiích znovu a znovu známé i neznámé tváře, přitom vzpomínáme na krásnou minulost, protože nehezke vzpomínky jsme dávno vymýtli z paměti.

Při jedné z návštěv u paní Marie Borůfkové rozené Mlčákové mi tato dovolila, abych u ní při besedě mohl společně s ní zalistovat v pečlivě opatrovaných albech. Na chvíli jsem se zahleděl na snímky rodičů paní Borůfkové - Jana Mlčáka, rodáka z Jankovic, a jeho paní Štěpánky, či sestry Vlasty, bratra Josefa a také malé Marie, narozené 12. 8. 1930. Do obecné školy chodila v Jankovicích, na měšťanku v Holešově. Zavzpomínala také na své spolužáky – Vlastičku Matějčínou, Boženku Školotíkovou, Inu Minaříka, Marii Čermákovou a další.

Po dobře zvládnuté měšťanské škole zamířila mladá Marie Mlčáková do Baťova Zlína. Dostat se Baťovy školy práce nebylo tenkrát lehké. Když však zvládla psychotechnické zkoušky, mohla nastoupit do školy s ekonomickým zaměřením. Činila se zde, jak nejlépe uměla. Během školy, jak to bylo u Baťů zvykem,

Manželé Borůfkovi s dcerou Maruškou

Mladí hudebníci: zprava- Josef Dohnálek, Karel Sedlařík, Jindřich Kučera, Vlastimil Ponížil, Josef Kučera, Rostislav Tatýrek, Jaroslav Tatýrek (klarinet), Josef Mlčák, Jaroslav Stružka, Jaroslav Kučera (housle), Jaroslav Křížek, Josef Kryštof, Josef Dvorník

se musela také vyučit ševcovině. Po celou dobu studií byla ubytována na 3. a 4. internátě ve Zlíně. Odtud ve volném čase vyrážela s kamarádkami do kina a na jiné kulturní akce. V červnu 1944 byla po složení absolventských zkoušek slavnostně vyřazena v Oranžovém sále Společenského domu (dnes Hotel Moskva).

Po škole Marie nějaký čas pracovala ve Zlíně, pak se ale s rodiči odstěhovala do pohraniční obce Úvalno. Zde se seznámila s gymnazistou Mirkem Borůfkou, rodákem z Heršpic u Brna. Jejich svatebním dnem byla sobota 30. srpna 1947, obřad proběhl v Heršpicích.

Říká se, že kde se člověk zrodí, tam se mu i hodí. A tak po letech strávených v Úvalně se manželé Borůfkovi stěhují do Jankovic. Marie se stala tajemnicí na zdejším místním národním výboru a současně pracovala na finančním odboru Okresního národního výboru v Holešově. Tajemnicí na obci byla do roku 1970, kdy se Borůfkovi přestěhovali do Kroměříže a Marie zde získala místo na pracovním úřadě a později na okresním výboru KSČ.

Na dalších listech fotoalba mě zaujaly především fotografie týkající se světa ochotníků. „Divadlu jsem přišla na chuť,“ vzpomíná paní Borůfková, „už za svého působení ve Zlíně. Milovala jsem zpěv, zaujaly mě kuplety a četba knih. Doma mě otec vedl ke čtení, někdy se u nás četlo i při svíčke. Také zájmy byly dobrým základem pro divadelní snažení. Začínala jsem s ochotníky v Divadle 5. května. Byl tu velmi dobrý režisér - pan František Šrámek. Vzpomínám také na režiséra MUDr. Eduarda Kavana. Hrála jsem v představeních Sto dukátů za Juana, Dalskabáty, opeře Drak je drak, Lucerna, To byl český muzikant, Muziky, muziky, Paličova dcera a také v kupletech na Silvestra. Účinkovala jsem také mezi ochotníky v Kroměříži. S divadlem jsem skončila, když byla v létě 1969 v Jankovicích povodeň.“

Za své vystupování na divadelních prknech získala paní Borůfková mnohá ocenění. Její život však nebylo jen divadlo. Radost manželům dělala i jediná dcera Maruška, která se dobře učila na všech školních stupních. Po dvanáctiletce (gymnáziu) v Holešově složila maturitu také na střední pedagogické škole v Kroměříži a pak působila jako učitelka v mateřských školkách. Nejdéle pracovala 17 let jako ředitelka mateřské školy v Lutopevnách u Kroměříže.

Nemoc a následná smrt pana Borůfky v 70. letech těžce paní Marii a jejich dceru zasáhly. Život však šel dál a ve své proměnlivosti přinášel nové možnosti, jak překonat osamělost a smutek. Během času si paní Borůfková našla nové inspirace. Udělala si státnice z němčiny a ruštiny a dala se na cestování. Jako průvodkyně v tehdejších Čedoku procestovala s lidmi těšícími se na poznání světa celý tehdejší Sovětský svaz, Bulharsko, Rumunsko, Maďarsko, Estonsko, Litvou, Rakousko, NDR a Polsko. Ani v důchodu neztratila elán a pracovala v kroměřížské pekárně.

Pak však její jediná dcera těžce onemocněla a zemřela. Svě trápení snášela paní Borůfková statečně. V takových chvílích poznala, jako cenu mají skutečná přátelství a uchování si soudnosti a optimismu. Ten je velkým léčitelem jakéhokoliv smutku, který se každého z nás během života dotkne.

JUDr. Jaroslav Pospíšil

Marie Borůfková (vlevo) ve hře Daskabáty

Jankovický cap zamířil do sousedních Dobrotic

22. srpna se začala psát historie nového turnaje v malé kopané s názvem „Jankovický cap“.

U zrodu myšlenky a jako pořadatelé zároveň stáli místní mladí fotbalisté. Prvního ročníku se zúčastnilo 5 mužstev včetně domácího týmu. Putovní pohár za prvenství si odvezli zaslouženě fotbalisté z Dobrotic. Turnaj se těšil také velkému zájmu diváků z řad místních občanů i kolem projíždějících cyklistů.

Výsledky

Holešov - Jankovice	4:2
Dobrotice - FBC Holešov	3:1
Bystřice p./H. - Jankovice	2:1
Dobrotice - Holešov	2:1
FBC Holešov - Bystřice p./H.	0:1
Dobrotice - Jankovice	1:1
Holešov - FBC Holešov	4:2
Dobrotice - Bystřice p./H.	4:3
Jankovice - FBC Holešov	2:1
Holešov - Bystřice p./H.	1:1

Tabulka

	body	skóre
1. Dobrotice	10	10:6
2. Holešov (Novosady)	7	10:7
3. Bystřice p. Host.	7	7:6
4. Jankovice	4	6:8
5. FBC Holešov	0	4:10

Pořadí na 2 a 3 místě určil gólový rozdíl.

Miroslav Darebník

Historie domků v naší obci

Číslo 14 (hádanka z minulého čísla)

R. 1775 domkař Václav Pešák

R. 1831 Pospíšil Josef

R. 1871 Kolařík František, nar. 13. 12. 1838, zemřel 21. 12. 1918 - bratr Jana Kolaříka č. 3, jeho žena Vincencie, roz. Zivalíková č. 7, nar. 23. 3. 1845, zemřela 3. 8. 1913.

Z manželství byly 3 dcery:

- Žofie, nar. 18. 7. 1882, zemřela 12. 3. 1920, provdaná za Františka Navrátila č. 38, zdělila po otci r. 1905.
- Albína, provdaná za tesaře Josefa Vávru č. 19, padl ve světové válce r. 1917, Albína zemřela r. 1932.
- Filomena, zemřela 6. 2. 1941 ve věku 70 let. Provdaná za Al. Macůrka č. 34.
- Marie, provdaná za Nedbala z Tučap.
- Františka, zemřela v dětském věku.

Kolařík František byl obecním sluhou, vyhlášoval bubnem po vesnici zprávy obce. Jeho ústroj byl: vysoké boty, červené koženice. Jeho účes sestával: v týle nosíval dlouhé vlasy, jež přikrývaly límeček kabátu, takzvané petrželí. Byla mu přidělena prodejna tabáku „trafika“, lidé jej jmenovali Kolařík – tabáčník. R. 1917 zdělal zvon ze zvonice a schoval na hůru pod seno, opsal nápis, jenž byl na zvonku, jak později nápis byl nalezen. Prodejna tabáku „trafika“ přenesena na invalidu ze světové války Fr. Navrátila, tuto držel až do r. 1950. Lidé mu říkali Navrátil „tabáčník“.

Z manželství Františka a Žofie Navrátilových jsou 2 dcery:

- Hedvika, provdaná za Richarda Pospíšila, rodem z Radkovic, t. č. Kroměříž.
- Filomena, provdaná za Štěpaníka, koláře z Bílavska.

Po úmrtí Žofie r. 1920, vdovec Navrátil vzal za manželku Albínu (sestra zemřelá), vdovu Vávrovu po padlém Josefu Vávrovi č. 19, byly 2 dcery:

- Božena, dána na vychování ku svému strýci Vávrovi do Ostravy.
- Marie zdělila č. 19 a provdala se za řídícího učitele zdejší školy Ladislava Hostašu.

Z manželství Albíny a Františka Navrátila je dcera:

- Ota, provdaná za Jindřicha Barotka č. 65, oddání 26. 2. 1946 v chrámu P. v Holešově.
- Albína zemřela r. 1932 9. srpna, nar. 18. 2. 1879. Vdovec Navrátil Fr. potřetí ženat s Marií Zapletalovou č. 27, svobodná, zemřela 4. 4. 1960 ve věku 79 let.

Dům č. 14 zdělila Otýlie Barotková č. 65, ta odprodala dům Marii a Jaroslavu Novákovým z Přerova, kteří dům upravili na chalupu. Bydlela zde i Filomena Štěpaníková

Aktualizace rok 2008

Dům nyní využívají jako chalupu Marie Nováková a Mojmír Ruml

Hostýn - program bohoslužeb o vánočních svátcích

Čtvrtek 24. prosince Štědrý den - mše svaté v 7.00, 9.15 a v 15.30 hod., v noci mše sv. není,
čtvrtek 31. prosince Sv. Silvestr - mše svaté v 7.00, 9.15, 11.00, ve 22.30 modlitba růžence,
23.00 adorace, 23.45 děkonné Te Deum a sv. požehnání a ve 24.00 pontifikální mše svatá.

Jubileum bývalého jankovjáka

V úterý 1. prosince 2009 se v Ostravě - Hrabůvce dožívá pan František Pospíšil, rodák z Prusinovic, úctyhodných 90 let. Pan Pospíšil žil v Jankovicích v letech 1935 - 1946 a je otcem JUDr. Jaroslava Pospíšila.

F. Pospíšil (vlevo)

Cena za literaturu faktu

Noviny Mladá fronta DNES, Zlínský deník, Kroměřížský deník a Holešovsko a jiná periodika přinesla v druhé polovině září 2009 informaci o tom, že náš občan JUDr. Jaroslav Pospíšil obdržel již pořetí mezinárodní cenu Egona Erwina Kische za literaturu faktu, tentokrát za spoluautorství knihy Alexej Čepička, šedá eminence rudého režimu. Prestižní ocenění mu bylo předáno při slavnosti na zámku v Letohradě 23. 9. 2009. Spoluautory byli doc. PhDr. Jiří Pernes, PhD z Brna a Mgr. Antonín Lukáš z Kroměříže.

Miroslav Darebník

**V září musel být na několik dní omezen provoz na příjezdu do obce.
V místě bývalého mostu přes Rusavu došlo k propadu vozovky.**

650 let obce již v příštím roce

V jarním čísle jsme Vám připomněli blížící se výročí vzniku naší obce, které připadá na nadcházející rok 2010. Mohlo by se zdát, že je na vše ještě dostatek času, ale přípravy jsou v tuto dobu v plném proudu.

Termín oslav byl vybrán na první červencový víkend a jejich úvod bude patřit mladým, pro které připravují místní hasiči taneční zábavu se skupinou Press a hostem, kapelou Nightwish Revival.

Hlavní část oslav se odehraje v neděli 4. července a doprovodí je dechová hudba Miločanka. Celý program bude postupně upřesňován na internetových stránkách obce i veřejných zasedáních OZ.

Dějiny Jankovic

V souvislosti s výročím rozhodlo obecní zastupitelstvo na svém červnovém zasedání o vydání knihy o historii Jankovic.

Od této doby probíhá shromažďování materiálů pro knihu, která bude obsahovat celou dosavadní historii obce a bude mít název „Dějiny Jankovic“. Autory knihy jsou: jankovický rodák i současný občan JUDr. Jaroslav Pospíšil a Mgr. Vladimír Březina z brněnského Ústavu pro soudobé dějiny Akademie věd České republiky. Kniha bude mít cca 300 tiskových stran včetně obrazových příloh, a DVD s krátkými záběry z obce od roku 1944 v příloze.

Termín dokončení a vydání je stanoven na prosinec 2010.

Miroslav Darebník

Odešel na věčnost...

Před časem z jankovské pospolitosti odešel na věčnost pan Jiří Piňous. Byl družným chlapíkem, který nikomu neublížil a s každým se snažil vyjít po dobrém. Vyznal se v opravách traktorů značky Zetor, byl hasičem, podílel se na každoročním masopustním veselí... Především však se zapsal do dětských srdcí svým krakonošským nebo mikulášským vystupováním v rámci besídek či dětských dnů. Dětem, ale také těm, kteří Tě, Jirko, měli od srdce rádi, se po Tobě bude stýskat.

ČTENÁŘŮM

Knihovna na OÚ je pro vás otevřena každé pondělí v 17.00 - 18.00 hodin.

Internet - pro veřejnost v pondělí a čtvrtek od 17.00 - 18.00 hodin na OÚ na stránkách <http://www.jankovice.net> aktuální zprávy a fotografie ze života obce.

OÚ - kulturní výbor pro vás připravuje:

5. prosince 2009 Mikulášská nadílka - za dětmi přijde Mikuláš s čerty a andělem, začátek v 16.00 hod.

6. prosince 2009 Vánoční koncert - vánoční atmosféru ve formě písní a koled přinese dechová hudba Moravská Veselka. Začátek ve 14.00 hod. v sále OÚ.

30. ledna 2010 Maškarní ples - účastníci v maskách mají 50% slevu na vstupném. K poslechu i tanci hraje hudba Rytmix, bohatá tombola i občerstvení.

31. ledna 2010 Dětský karneval - tradiční rej masek v sále OÚ. Pro děti bude připravena tombola, hry a soutěže. Začátek ve 14.30 hod. Možná přijde i kouzelník!

Myslivecké sdružení Hrabina pro vás připravuje:

9. ledna 2010 Myslivecký ples - hudba Orion, zvěřinové speciality a bohatá tombola.

Sbor dobrovolných hasičů pro vás připravuje:

13. února 2010 Vodění medvěda - průvod masek v čele s medvědem obcí. Začátek v 8.30 hodin.

Klub přátel dobré slivovice pro vás připravuje:

13. března 2010 Košť slivovice - 4. ročník ochutnávky a hodnocení vzorků pěstitelů ovoce. K poslechu i tanci hraje hudba Tři na tři. Bližší informace pořadatelé včas sdělí.

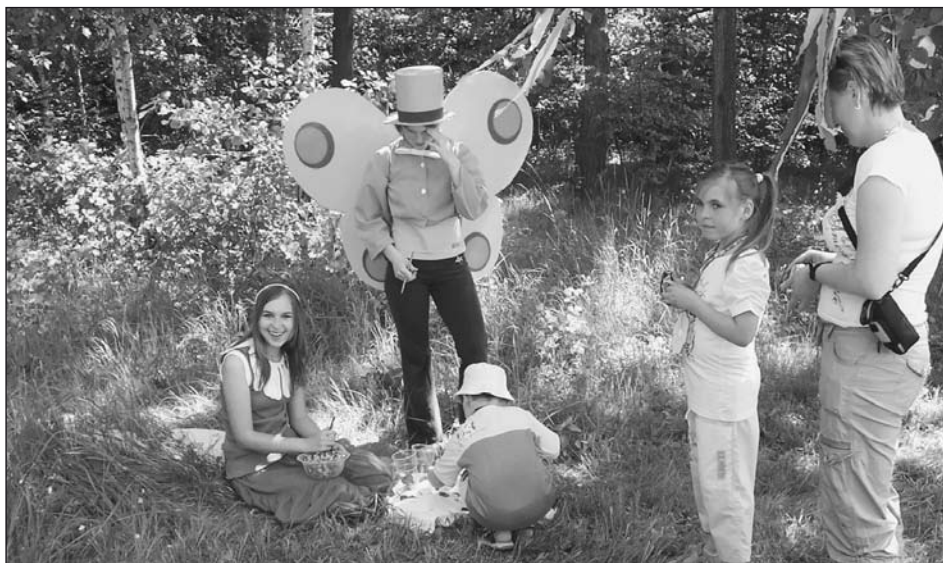
FOTOGALERIE

Hasiči na okrskové soutěži v Brusném 23. května 2009

FOTOGALERIE

Z pohádky do pohádky 24. května 2009

SOUTĚŽ O CENY

Osmisměrka

Každý vytýká druhým, co zasluhuje... (tajenka)

Francois de la Rochefouuld

Slova k vyškrtání:

- BODLÁK • BOULE • CEPÍN • CESTA • CINKÁTKO • DEKOLT
- DIKOBRAZ • DOMEK • DŘEVO • JAMKA • KATOLÍK • KLUBKO
- KONTO • KRTEK • LEDÁRNA • LÉKÁRNÍK • LICHVA • LOPATA
- LOUTKA • ORIENT • OTOMAN • PLAST • POMLKA • REBEL
- RECENZE • SJEZD • SKOKAN • STÁVKOKAZ • ŠKOLNÍK
- ŠTĚKOT • TABLETA • TÁBOR • TANKER • TAŠKA • TRNKA

Poznejte domek na fotografii

Vyplněné kupony vystříhnete a vhodíte do připravené schránky v místní prodejně potravin nejpozději do 31. prosince 2009.

Ze správných odpovědí vylosujeme na nejbližším veřejném zasedání OZ tři výherce, kteří získají 2 volné vstupenky na lednový maškarní ples.

Správné odpovědi z minulého vydání 1/2009: (celkem bylo odevzdáno 7 správných odpovědí)

Tajenka křížovky: Na Valše

Na fotografii: dům č. 14 dříve byl majitelem František Navrátil, v současné době zde mají chalupu M. Nováková a M. Ruml

Ze správných odpovědí byly na veřejném zasedání 2. 11. 2009 vylosovány tyto výherkyně:

D. Mrázková, J. Stoklásková, E. Ponižilová

Ceny: poukázky do supermarketu Albert v hodnotě 100,- Kč

Na fotografii je

Tajenka křížovky

Jméno luštitelů

V roce 1979...

V roce 2009

Vydává: Obec Jankovice
Zpracoval: M. Darebník
Foto: M. Darebník, archiv OÚ a občanů
Adresa: Obecní úřad Jankovice 101, 769 01 Holešov
e-mail: obec@jankovice.net
Internet: <http://www.jankovice.net>
Náklad: 170 ks
Tisk: TYPOservis Holešov